

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 17/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. januára 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], Poľská republika, [REDACTED] chodne [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Silviou Kollárovou, Advokátska kancelária, Štúrova 29, Levoča, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 137/2005 a jeho rozsudkom z 20. septembra 2013 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 43/2013 a jeho uznesením z 22. mája 2014 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] odmieta.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júla 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 137/2005 a jeho rozsudkom z 20. septembra 2013 a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 43/2013 a jeho uznesením z 22. mája 2014.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, okresný súd rozsudkom č. k. 4 T 137/2005-582 z 8. decembra 2011 uznal [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „obžalovaný“), vinným zo spáchania trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1 a 3 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní dvoch rokov. Sťažovateľa ako poškodeného okresný súd v rozsudku odkázal s nárokom na náhradu škody na občiansko-právne konanie.

Rozhodnutie prvostupňového súdu krajský súd uznesením č. k. 3 To 7/2012-632 z 15. októbra 2012 na základe odvolaní obžalovaného a sťažovateľa zrušil a vec vrátil okresnému súdu, aby ju znovu v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol s tým, že *„na rozpory a nezrovnalosti vo výpovediach obžalovaného bude potrebné ho dopytať... Súd pri hodnotení dôkaznej situácie... bude musieť vykonať dokazovanie prečítaním protokolu o konfrontácii za použitia § 211 ods. 1 Trestného poriadku, nie iba prečítaním ako listinného dôkazu podľa § 213 ods. 1 Trestného poriadku“*.

Podľa slov sťažovateľa *„Okresný súd... následne konal a zo zápisníc z hlavného pojednávania... 07. 05. 2013 a... 20. 09. 2013 však nijako nevyplýva, že by predseda senátu rešpektoval tento právny názor, ako aj uloženú povinnosť odvolacieho... súdu, ktorý je*

uvedený v... uznesení zo dňa 15. 10. 2012... nie je známe, či na hlavnom pojednávaní predseda senátu prečítal protokoly o konfrontácii v súlade s ust. § 211 ods. 1 Trestného poriadku a či k takému postupu dali súhlas obžalovaný a prokurátor. Je... nepochybné, že predseda senátu Okresného súdu.... konal v rozpore s ust. 264 ods. 1 Trestného poriadku účinného do 01. 01. 2006.“.

Dňa 20. septembra 2013 okresný súd obžalovaného rozsudkom č. k. 4 T 137/2005-726 spod obžaloby oslobodil, pretože nebolo preukázané, že sa skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný, stal.

Sťažovateľ po oboznámení sa s odôvodnením oslobodzujúceho rozsudku dospel k záveru, že okresný súd nerešpektoval povinnosť vykonať úkony, ktoré mu nariadil druhostupňový súd a nadobudol presvedčenie, že „*účelové nevykonanie dôkazu – prečítanie zápisníc o konfrontácii tak, ako to uložil odvolací senát... spôsobilo arbitrárny následok taký, že obž... bol oslobodený spod obžaloby..., pritom zákonné a objektívne vykonanie tohto dôkazu by nepochybne malo za následok... uznanie jeho viny z trestného činu sprenevery.*“.

Podľa názoru sťažovateľa „*obsah oslobodzujúceho rozsudku v časti týkajúcej sa odstraňovania rozporov vo výpovediach obžalovaného nijako presvedčivo predseda senátu neodôvodnil a ani neodstránil... obmedzil [sa] výlučne len na rozpisovanie špekulatívnych, premostovacích, ničím nepodložených a nepravdivých tvrdení obžalovaného bez toho, aby ich zákonným a objektívnym spôsobom vyhodnotil spoločne so zápisnicami o konfrontácii, pritom k tvrdeniam poškodeného... nijako neprihliadal a ani ich nijako nevyhodnocoval.*“.

Oslobodzujúci rozsudok sťažovateľ považuje za právne a skutkovo nepreskúmateľný. Navyše „*ani výška škody nebola pred súdom jednoznačne a objektívne ustálená*“.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa z 20. septembra 2013 podali riadny opravný prostriedok tak sťažovateľ, ako aj Okresná prokuratúra Poprad (ďalej len „okresná prokuratúra“). Krajský súd napadnutým uznesením č. k. 5 To 43/2013-762 z 22. mája 2014 o týchto odvolaniach rozhodol tak, že ich zamietol.

Sťažovateľ však považoval za „pozoruhodné, že senát odvolacieho súdu... nijako neoveril a nijako sa nezaoberal povinnosťami, ktoré mal okresný súd... vykonať a ktoré vyplývali z uznesenia... KS v Prešove z 15. 10. 2012...“, preto je podľa neho „uznesenie KS... z 22. 05. 2014 za predčasné a arbitrárne“.

Tieto skutočnosti „spôsobujú veľkú traumu a právnu neistotu nielen u sťažovateľa, ale aj v celej“ jeho „rodine a... ani len netuší, kedy sa vlastne dočká zákonného, spravodlivého a ústavne konformného rozhodnutia vo veci.

Nielenže sa cíti sťažovateľ, ale aj nesporne je vo veľmi výraznej miere poškodenou osobou, ktorej všeobecné súdy odmietli svojim arbitrárnym a neobjektívnym postupom a rozhodovaním spravodlivosť a ochranu.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol, že [REDACTED]

„1. Základné práva [REDACTED]... [REDACTED] Poľská republika, prechodne bytom [REDACTED] a to: - právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR postupom a rozhodovaním senátu Okresného súdu v Poprade v konaní vedenom pod č. 4 T 137/2005, ako aj postupom a rozhodovaním senátu odvolacieho súdu Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod č. 5 To 43/2013 porušené bolo.

2. Ústavný súd SR zrušuje v celom rozsahu rozsudok Okresného súdu v Poprade č. 4 T 137/2005-726... z 20. 09. 2013 a zrušuje aj uznesenie Krajského súdu v Prešove č. 5 To 43/2013-762... z 22. 05. 2014 a vec vracia Okresnému súdu v Poprade, aby ju opakovane prejednal a rozhodol.

3. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi – [REDACTED]... finančné zadostučinenie v celkovej výške 5 000,00 Eur..., ktoré je povinný porušovateľ jeho základných práv a to Okresný súd v Poprade a Krajský súd v Prešove vyplatiť mu spoločne

a nerozdielne naraz v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu SR...

4. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi trovy konania a právneho zastúpenia, ktoré budú z jeho strany vyčíslené v lehote do 3 dní od prevzatia výzvy z Ústavného súdu SR.“.

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento

zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 80/2010).

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 137/2005 a jeho rozsudkom z 20. septembra 2013, ako aj postupom krajského súdu v konaní vednom pod sp. zn. 5 To 43/2013 a jeho uznesením z 22. mája 2014.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

1. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím okresného súdu

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným orgánom verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Z uvedeného vyplýva, že na preskúmanie postupu a rozhodnutia prvostupňového súdu z 20. septembra 2013 bol v prvom rade povolaný krajský (odvolací) súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmať rozhodnutie okresného súdu. V danej veci sa tak stalo v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 43/2013. Odvolávajúci sa na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09).

2. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím krajského súdu

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že sťažovateľ bol v napadnutom trestnom konaní pred všeobecnými súdmi v postavení poškodeného. Z tejto pozície namieta sťažnosťou podanou ústavnému súdu porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

Krajský súd napadnutým uznesením č. k. 5 To 43/2013-762 z 22. mája 2014 rozhodol jednak o odvolaní, ktoré podala okresná prokuratúra (prvý výrok rozhodnutia) a jednak o opravnom prostriedku sťažovateľa (druhý výrok rozhodnutia).

O odvolaní okresnej prokuratúry odvolací súd rozhodol podľa § 256 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) tak, že ho zamietol pre jeho nedôvodnosť. Odvolanie

sťažovateľa zamietol podľa § 253 ods. 1 Trestného poriadku ako podané neoprávnenou osobou.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje aj na to, že sťažovateľ v procesnom postavení poškodeného by mohol namietat jeho porušenie, ale len vo vzťahu k právam priznaným mu procesnoprávnym predpisom (ktorým sa konanie riadilo) a ktorým nebolo zo strany všeobecného súdu dané zadost', prípadne boli poškodenému v trestnom konaní upreté. Ide napríklad o práva, ktoré vyplývajú z § 43 ods. 1 Trestného poriadku, t. j. právo uplatniť nárok na náhradu škody, právo na predkladanie dôkazov, právo na nazeranie do spisov a ich preštudovanie atď.

Vyslovenie porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je zasa podmienené tým, aby sa v preskúvanom konaní rozhodovalo o občianskych právach alebo záväzkoch sťažovateľa alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Keďže sťažovateľ nebol v preskúvanom trestnom konaní obvineným, mohol požívať záruky čl. 6 ods. 1 dohovoru iba v súvislosti s adhéznym konaním (ktoré má povahu občianskoprávneho konania) v rámci prebiehajúceho trestného konania.

S prihliadnutím na uvedené je k aktuálnej veci sťažovateľa potrebné uviesť, že z hľadiska ústavnoprávnej ochrany, ktorej by sa sťažovateľ mohol pred ústavným súdom domáhať, je podstatný práve druhý výrok uznesenia krajského súdu z 22. mája 2014 a jemu prináležiace odôvodnenie, pretože iba táto časť napadnutého rozhodnutia predstavovala reakciu na sťažovateľom podaný riadny opravný prostriedok, t. j. iba táto časť sa týkala jeho veci (práva, záležitosti), tak ako to požaduje čl. 46 ods. 1 ústavy.

Zo sťažnosti podanej ústavnému súdu však nevyplýva žiaden argument, ktorý by bol vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu alebo práva na spravodlivé súdne konanie relevantným. Inak povedané, sťažovateľ v sťažnosti neuviedol nič, čo by svedčilo o nesprávnosti, arbitrárnosti alebo neodôvodnenosti rozhodnutia

odvolacieho súdu vo vzťahu k jeho osobe, resp. v časti priamo sa týkajúcej sťažovateľa. Vzhľadom na uvedené je sťažnosť sťažovateľa v tejto časti zjavne neopodstatnenou a z toho dôvodu ju bolo potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ako z obsahu sťažnosti vyplýva, námietky sťažovateľa smerujú výlučne proti postupom a tým častiam rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré viedli k oslobodeniu obžalovaného spod obžaloby.

V rámci základného trestnoprocesného vzťahu existujúceho vo fáze súdneho konania je jednou zo strán obžalovaný so svojím právom na spravodlivé preskúmanie a rozhodnutie o oprávnenosti jeho trestného obvinenia a druhou stranou tohto vzťahu, ktorá uplatňuje trestné obvinenie, je prokurátor zastupujúci štát. V uvedenom základnom trestnoprocesnom vzťahu, v ktorom sa rozhoduje o otázke viny a trestu, má síce poškodený právo aktívne vystupovať pri zisťovaní skutkového stavu veci, nemá však postavenie strany oprávnenej uplatňovať trestné obvinenie, preto pre uvedenú časť trestného konania nemôže disponovať základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy garantujúcim kvalitu súdneho konania, teda spravodlivý proces, a ani právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne napr. III. ÚS 100/2010, I. ÚS 614/2013, IV. ÚS 258/2014).

Poškodený, ktorý má v trestnom konaní právo uplatniť nárok na náhradu škody a tento nárok aj uplatnil, je procesnou stranou v tzv. adhéznom konaní (prebiehajúcim kontinuálne so súdnym konaním o vine), v ktorom sa rozhoduje o ním uplatnenom nároku na náhradu škody spôsobenej trestným činom a v rámci ktorého mu je garantované základné právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (podobne napr. III. ÚS 100/2010, I. ÚS 614/2013, IV. ÚS 258/2014).

Tomu zodpovedá aj právna úprava a síce § 246 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, podľa ktorého môže poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, rozsudok odvolaním napadnúť len pre nesprávnosť výroku o náhrade škody.

V zmysle uvedeného ustanovenia Trestného poriadku disponuje poškodený opravným prostriedkom len proti rozhodnutiu prijatému súdom v adhéznom konaní o uplatnenom nároku na náhradu škody, v žiadnom prípade však nemôže napadnúť opravným prostriedkom rozsudok v časti týkajúcej sa rozhodovania o vine a treste obžalovaného. Právna úprava mu pre túto časť rozhodovania opravný prostriedok neposkytuje. Tento záver jednoznačne vyplýva aj z napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

V intenciách uvedeného sa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy poškodený v trestnom konaní pred príslušným súdom môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva, ktorým je v tomto prípade uplatnený nárok na náhradu škody. Garancie poskytované citovaným článkom ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru garantujúcim právo na spravodlivé súdne konanie sú teda v trestnom konaní vo vzťahu k poškodenému (uplatňujúcemu nárok na náhradu škody) limitované a poskytované len pre adhézne konanie týkajúce sa rozhodovania o nároku na náhradu škody spôsobenej trestným činom.

Náležitú preskúmanie podozrenia zo spáchania trestného činu, teda vecne správne rozhodnutie o otázke viny a spravodlivé potrestanie páchatel'a nepredstavuje právo poškodeného, ale je oprávnením a povinnosťou štátu, ktorý zabezpečuje ochranu práv a oprávnených záujmov fyzických a právnických osôb, záujmov spoločnosti a ústavného zriadenia Slovenskej republiky, ktorou naplňa účel trestného práva.

Z týchto záverov teda vyplýva, že uznesením krajského súdu č. k. 5 To 43/2013-762 z 22. mája 2014 v časti rozhodnutia o vine, teda v časti, ktorou zamietol krajský súd odvolanie príslušného prokurátora, a tým vo svojej podstate potvrdil oslobodzujúci rozsudok okresného súdu, nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších jeho návrhoch.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2015